

Котилася тарілочка

Леонід Глібов

Котилася тарілочка
По крутій горі,
Забавляла любих діток
У моїм дворі.
Нам тієї тарілочки
Чому не любить —
Хорошая, золотая
І як жар горить.
Прийшла баба — сама чорна
І чорний жупан,—
Заховала тарілочку
У синій туман.
Постихали співи й жарти
У дворі моїм;
Золотої тарілочки
Стало жаль усім.
Зачинився я у хаті,
У віконці став
І про тую тарілочку
Співати почав:
"Туманочку, туманочку!
Поклонись зорі,
Покоти нам тарілочку
По нашій горі..."
Де не взявся із-за лісу
Невідомий птах,
Довгохвостий, гостроносий,
На восьми ногах.
Я — на піч та у куточку
Зігнувсь, притаївсь
І, щоб птах той не надібав,—
Ряденцем укритись.
Навіжений птах літає,
Не найде ніде
І тонесенько виводить:
"А де дідок, де?"
Закричав горлатий півень

І прогнав мій страх,
Я зрадів — і не побачив,
Де той дівся птах.

Золотую тарілочку
Всі знають давно:
То на небі **сонце** ясне,
На весь світ одно.
Чорна баба — **нічка** темна:
Із давніх-давен
Покриває все на світі,
Як погасне день.
Заховався, шуткуючи,
Дідусь-господар,
Щоб не зразу догадалися,
Що той птах — **комар**.